

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	"
Un any.....	2'60	"
Per dotzenes.....	0'45	"
Núm. a'trassats des 2.ª tom....	0'06	"
Id. id. des 1.ª tom....	0'07	"

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI T'É VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.	3 mesos....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España....	3 mesos....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s'Estrangè..	3 mesos....	1'00
	1 any.....	5'50

S' ATLOT DE BARCA.

(CONTINUACIÓ.)

II.

Succehí qu'un viatge, d'anada ten-gueren molt de mal temps de xalòch; y p'els mariners, ja se sap qu'aquest vent es el mes dolent de tots, com heu solen expressá amb aquell adagi que diu: «Xa-lòch; ni molt, ni poch;» perque saben qu'encara qu'aquest vent no tenga dins s'estiu fòrsa abastament per axecá gròs-ses ones, no deixa d'essé un oratge cal-ent, homit, y carregat de miasmes, que solen ocasioná malalties á tothom per molt sana que sia la mar.

Com deya, ydò, reyná molt de xalòch, y fòrt; y es patró, ja sia de s' homitat des vent, ja sia de ses bañadures que va aplegá, ó de ses serenes y robades que va ampará per s'interés de salvá l'esti-ba y els nòlits de la barca, caygué ma-lalt; y á n'els poch dies romangué bal-dat de dolor reumátich dins el seu tras-pontí de bordo, sense poderse valé de cap part del seu còs, ni mōure tan sòls els brassos ni ses cames.

Al entretant sa barca arribá á Malta. Es patró de papers s'bagué de cuydá d'acomodá es viatge lo milló que va se-bre; els mariners á la part s'hagueren d'entreteni tots solets en dú á terra es seu carregament, y s'atlot de barca men-trestant feya d'enfermé á n'el patró Ventura.

—Vamos, patró: (li deya). Preniu aquesta pildoreta qu'ha ordenada es metge.

—Dassa.... ¡ay! ¡ay....! (esclamava el pobre baldat quant se girava.)

—Vamos, patró Ventura: beveu ara aquest glopet de bròu.

—Dultèn. ¡Com-es-verla-llissa!... Dul-tèn depressa. ¡Ahont me vens ara amb so bròu! ¡No saps que no tench ganes de beure res!

—Tocau; feys un esforços. ¡Sabeu qu'es de bò! Ell el poden tayá amb una gui-naveta.

—No'm vengues amb lletanies. No'm

dugues res per amor de Deu y de sa Mare.

—Pero, patró...

—No hey ha peròns que valgan... No m'enfadis mes, que jo estich que no puch dí pruna.... Jo no sé que 'm faria quant veitx que no 'm pòt passá res per sa gargamella.

—Tocau, patró. No es més qu'aques-ta escudellinèua.

—¡Jesus! ¡Matginet! ¡Y qu'ets de pesat!

—Tot serán dues xuclades..... Ja 'u veys.... ¡Ell es p'es vostro bé!

—¡Tot sia per amor de Deu! Dassél... Jo heu provaré... ¡ay!... arrambèm sa escudella devés sa boca, y cuydèt de no tirarlèm demunt.

Y jamegant, jamegant, el patró Ven-tura, aydat d'En Matginet, bevia aque-lla presa de brou á fòrsa de glopets, lla-ments y males cares.

—¡Ay, Matginet! (deya el patró des-prés, cansat y alenat depressa.) Jo ja l'he fèta com En Parreta. Ja me tròb á ses portes de la mort. Aviat seré mes enlla de ses Quatre Campanes. (1)

—Deixau fé, patró Ventura. Qui ha fèt 'vuy farà demá. Ara vé es bon temps; y el señó Metge deya suara á n'es Nos-tramo, que jo heu he sentit, que prest podreu prendre qualche corteret de ga-llina.

—¿Gallina? ¿Y tu veus qu'es brou s'atura á sa neunella y no 'l puch en-golir?

—Quant es metge heu diu...

—Riutè d'els metges, y no metges. Jo lo que veitx es que ja estich desmen-jat del tot; y que ja no hey ha mes homo. Ses barres s'han assegudes, y de mala manera. Com vòls tu que puga jo tastar sa carn, maldament sia bàlsam de pa-loma.

—Pero axò es avuy. Ja veureu demá.

Y l'ondemá tornava En Matginet á fé passá pena á n'el patró perque rohegás un bossí de pitet de pollastre; y aquell pobre homo, mastega que mastega, de

una part de barram á s'altre, l'escopia á la fi, y amb un ¡ay! dolorós y ses llá-grimes á n'els uys, esclamava:

—¡Ay, Matginet! D'aquesta m'enter-rareu á Son Tritlo de La Valleta. (1)

—Pero, veys patró: no siau beneyt, (deya s'alot.) Si me diguessen vos qui-na cosa vos agradaria més per menjá, jo em posaria ses cames al coll per aná totduna á durlavós.

—¡Si no tench talent de res!

—Pensauhí una miqueta... Veyau que menjariau.

—«Tornamhí, Tonina, que bò m'ha sabut.» T'he dit que no-res.

—Y... ¿res, res, tastariau?

—¿Qu'ets sord, ó el fas? ¿Com vòls que t'ho diga més clá?... No-res he dit, y no recapitoles més.

—Callau; que també he sentit qu'es metge deya que seria bò que beguessue una mica de ví ranci.

—¿Vi, per mí? ¿Que ja no t'en recòr-des que som aygoder?

—Ja estám ben posats.

—Ara, si, que parles com un angel. Tens rahó qu'hey estám ben posats. ¡Ja no m'en mancava altre!

—¡Si fossem en temps de magranes!.. Una vegada á ma-mare li va aná pròu bé es menjarnè un poch per recobrá sa gana. Y estava més desmenjada que vos. Jo heu sé ben cert.

—Mira. Has anomenada ara una fruy-ta, que... no sé... Com que me pareisca qu'en menjaria un parey de grans.

Y En Matginet aquell día cercava ma-granes com un desesperat per dins tota Malta; pero debades corria, no n'era es temps y perdía ses passes.

Un altre dia duya á n'el patró un ser-vellet ó uns señalets frits amb sahim, pero es seu desmenjament era de lo més alt de punt y res li passava, res li sen-tava bé; y anava el pobre còp-piu, còp-piu, fontguentsè per graus de cada día, com una candela que crema cap avall; per més que comensás á mōure qualche cama y á girarsè totsol á dins es llit, á fòrsa de jamechs y de flastomies gruxa-

(1) Ses Quatre Campanes. Nòm que se dona á un creuhé de camins á causa d'algunes hidries en forma de campana que l'adornan y qu'está situat anant desde Palma al Cementèri.

(1) Son Tritlo. Nòm que se dona vulgarment al Cementèri de Palma.

des que li escapavan desiara, arranca-
des p'el viu dolor que sentia, ó p'es
cansament de sa malaltia, ó p'es mal
humor de veurersé allargat dins es pellet
de sa barca, lluny de sa dona y de ses
fies fadrines.

Un dia digué à s'atlot:

—Matginet: ¿Sabs que 'm sembla que
menjaria si fossem à Mallorca?

—¿Que menjariau, patró? (li demaná
tot alegre el seu infermè, al veure que
sortia d'ell.)

—¿Que menjaria! Tu may t'ho pen-
saràs. ¿A que va que no heu endevinas
ni amb deu pichs?

—Menjariau... menjariau... ¿Una pera
confitada? ¿Una coca de torrons?

—No.

—Ja'u sé. ¿Un tròs d'ensaymada amb
layades de sobrassada?

—Tampoch.

—¿Caragòls?

—Manco.

—Ara, si, qu'heu sé. ¿Una panada?

—Deixahó aná. No't causes; tan ma-
teix no heu acertaries may. Sapigues
que lo que crech que menjaria, si en
teugués, seria... un congret de Sant Ge-
roni.

En Matginet no va sebre que contes-
tarli. Se recordava d'els trabays qu'ha-
via passat sa mare per logrnè un quèrn
aquella vegada qu'estigué desmenjada;
y romangué mut.

Aquests congrets, si no heu sabeu,
son una casta de pastes molt fines y
molt fàcils d'engolir que fan à Mallor-
cas monges de Sant Geroni, y casi tots
los se menjan els malalts. Tenen tanta
pressa que ses pòbres monges no s'hi
veuen ses mans à ferne. Tants trèts des
for; tants despatxats. Y en lloch pus
ne fan ni'n venen, perque solament
elles saben sa recepta de sa seua com-
postura.

Debades els fornés han provat de fé
congrets com aquells. Debades heu han
provat també ses altres monges. Tots
surtan tirosos y no arriban de molt à
n'els que fan ses benehides mans de
aquelles relligioses. Allò es una espe-
cialitat que sols elles saben compòndre
y ningú pus. Els seus congrets son tan
fins que ses dents no los troban dins sa
boca, ni sa gargamella se'n tèm quant
passan; y muyats amb aygo, ó milló
amb ví ranci; son un aliment bõ de pahí
p'es ventrey de tothom, y de molta
fòrsa p'es d'un malalt qu'estiga des-
mentjat. Per dirhó amb una paraula, un
congret de Sant Geroni es capàs de fé
ressucità un mort.

(Se continuarà.)

PEP D'AUBEÑA.

LA CASTEDAT.

¡Oh virtut angelical,
Qu'ets d'hermosa, qu'ets de pura!!
Pareix un mar de dulçura;
Ton atractiu no té igual.

Els esperits de la llum
Quant te venen tan hermosa,
Còm d'una flòr olorosa
Cerquen sempre ton perfum.

Els honors mes elevats
Y las riqueses cercades:
¿Que son amb tú comparades
Mes que tristes mesquindats?

L'hòmo que te posseeix,
Guardantè qual rich tresor,
Li trasformes tant el còr,
Qu'en son semblant se coneix.

Simbolisa el teu candor
L'aura pura d'el matí;
L'assucena y el jasmí,
Y el lli plè de blancor.

S'estel de la matinada
Quant tremola lluminós,
Es el simbol mes hermós
De ta brillantès sagrada.

Si aquest may pèrd sa claró
Quant ha sortit dins l'aurada,
Ni dins espèssa boyrada
Que pareix vòl taparló.

Axí tu, hermosa virtut,
Sempre brillas generosa;
Passetjantè gloriosa
Per dins un mon corromput.

Tu obligas à n'el malvat
(A pesar seu tal vegada)
A ser per ell respectada
Sens tenirte voluntat.

¡Oh, virtut angelical,
Qu'ets d'hermosa, qu'ets de pura;
Tu ets la prenda mes segura,
Del paradís celestial!!

MESTRE GRINOS.

SA PÈSTA.

Ses males nòves aviat se saben, per
lo mateix, supòs que tots ja sabeu à
l'hora d'ara qu'es *còlera* es dins Fransa
y que va amb augment. Si es esporádich
ó si es asiàtic; si l'hey han duyt de la
Xina ó si es nat dins Toló mateix, res
hem mesté sebre de tot axò, sino que'l
tenim pròp y qu'es bõ de dú ferm; per

lo mateix no trobam gens de mes tot
quant fan ses Autoritats per evità que
el mos dugan.

Han posat corantena à tothom que vé
de per allà. Ben fet. Jo'n posaria à n'es
partes telegràfichs y tot, que no mos
diuen mes que lo que vòlen que sapi-
guèm.

Ojalá en posassen à moltes coses do-
lentes que deixám passá. Els que mos
governan encara no'n saben bé, perque
per una part empran molt de rigó y pe
s'altre tanta deixadès que tothom fa lo
que vòl.

Tots els corrèus mos duen una parti-
da de papés sense pintá y pintats, qu'es-
tán plens de guinavelades y tiros y des-
tralades, y altres casta de crims y asse-
sinats. Es un verdaté *còlera* pe's nostro
enteniment. Un *còlera* que perque sia
mes contagiós el passetjan per tots es
carrers. Y aquests papés passen y cir-
culan y ningú los diu res, maldament
sa seua pèsta s'estenga depressa per tot.

Dins aquest mes passat hey ha hagut
dins Palma una mala fi de cassos fulmi-
nants y sense cura; y el present mes,
en bon primeret dia, comensaren els
casos de *còlera robàtic* amb un fet es-
pantós que may may havia succehit per
Mallorca, com es el de fé tróssos un
homo després de mort. Ja heu crech,
pòsan aquests papés en mans de gent
que no té educació y que té males en-
trañes ferm; lletgeix qu'à Málaga han
fet axò, y à Madrit allò, y à Barcelona
axò altre; tot mòrt, desgracies y desas-
tres; si no sap lletgi heu véu pintat,
perque s'en fassa més es carrech; y
pensa totduna que Mallorca no ha d'essé
menos que ses altres poblacions y fa lo
que ven fé perqu'es mal ecsemples es bõ
de prendre. Mos gordám bé de sa pèsta
des còs, pero d'aquesta altre *còlera* de
s'enteniment, d'aquesta febre amarilla
de monedes grògues, d'aquest hubó que
mos robeja es cò, d'aquesta pigota que
mos amaga sa vergoña de sa cara, no
importa que mos ne gordèm.

Y sa pèsta s'estén per tot y de cada
dia es país se despobla de sa gent antiga
y de bona fé y ja per hontsevuya s'hi
tròban ben pòchs *homos* y ben poques
dones.

Mallorca se va tornant un desèrt.

Voltros que governau, posau en co-
rantena també tots aquests paperutxos
qu'escitan ses passions més innobles de
s'homo, abaus de qu'es mal prenga més
rèl y se fassa endèmich del tot.

Es *còlera* no es tan temible, perque
allà ahont entra hey fa un bé; puis s'en
du sa gent malalta y degenerada que no
pòt may posá nèscia bona dins el mon;
quant aquests papés que mos duan fan
tot lo contrari perque atacan sa part
bõna de sa societat per corromperla
més depressa.

Axò es la veritat. Preniu per allà hont
voldreu.

POQUET Y CLARET.

GÈRT EMBUY

Quant de pau amb tú gosava
N'era allò estar à n'el Cèl;
Nou Paradís me semblava,
L'amor nòstro que somiava
Hermosa lluna de mèl.

Ara que lloñy de tú soni,
Molt poch fa n'he sabut nòves
Qu'aquell temps ha donat tom;
Y en que fos mes alt que som
Per tú, que tant baix me tròbes.

Però encara, idol aymat,
Que 'm diguesses sòls voldria;
¿Que 's pòt havè en tú trobat
Quant un pòbre y tít soldat
Ta bellesa desprecia?

Tal passió qu'à l'home cèga
N'es l'amor à còp de vista,
Que les voltes que jamega
N'es per fer una conquesta.

Mentrestant la jove ingrata
De los seus jamechs es riu;
Y sense cor se sonriu
Quant á l'home veu que mata.

Mes si axò tú també 't creyes
Dech dirte, ma nina bella:
Que jamay amb mí feu mella
La passió que tú en mí veyes.

(TRADUCCIÓ D'EN CANO.)

Quant aymant me divertires
Amb constancia y pur ardor,
Amb pròva de fé y d'amor
Lo teu còr ja m'oferies.

Ara mes fret que la neu,
La prenda 't torn enviar;
Jas; ¿perque vull jo guardar
Tan ingrát còr com el teu?

JUAN MESTRE Y MESTRE.

XEREMIADES.

D'avuy à vuyt dies es sa peregrinació à Lluch, que va à ma d'essè un fet notabilíssim. ¿Y axò no té res d'estrany tractantse d'una imatge de la Mare de Deu qu'ha estat sempre considerada com à sa mes antiga tal volta y com à sa mes principal y miraculosa de ses moltes imatges ó invocacions amb qu'es reverenciada la Vèrge Santíssima dins Mallorca, qu'es sa terra verdadera de Maria. Sa tradició heu confirma, y qualsevol navegant heu pòt coneixe de deu llogos enfora, perque difícilment se trobarà un punt al voltant de Mallorca desde el qual no se vèja demunt un elevat puitx una ó més iglesies ó ermites dedicades à la Vèrge Maria.

Tota sa costa de llevant veu ses hermites del Puitx de Pollensa, la Victoria y Bellèm; sa costa de Mitjorn està guardada per ses de Bonañy, Sant Salvadó, la Consolació, Gracia y Cura; sa de Ponent està custodiada pe sa de Portals y altres; y sa de tramuntana està dominada pe ses muntanyes de Lluch, encara

que no es vèja es Santuari de la Vèrge.

Per axò proposava L' IGNORANCIA l'any passat s'inauguració d'una estatua colosal de la Vèrge de Lluch à una d'aqueixes muntanyes, cosa molt admesa à s'estrangé, y que seria un digne obsèqui fet à la Patrona de Mallorca y à sa devoció que li tenen els mallorquins.

***

Ara es hora de que tots els Batles fassan s'obligació per evità que tenguem còlera sia epidèmich sia esporádich. Dins totes ses viles hey ha assolls de porchs y brutó en gran. ¿Qui no coneix sa pestilent oló que fan aquests assolls dins totes ses viles? Per fora vila hey ha també sa costum de tenirhi basses perque s'hi vajan à bolcá y totes les obrin y tenen à sa vorera d'els camins perque s'aygo de sa carretera hey vaja y hey duga es fems d'es bestia que 'n passa. També aquestes basses son centros de putrefacció.

Es famés y ses estables son també dependències que se tenen pròp de ses cases y sense gens de vigilancia ni netedat.

En fi seria un may acabá si haguessem de dí lo molt qu'hey ha que fé amb aquest ram.

Qu'els señós Batles tengan presents ses nostres indicacions maldement que alguns d'ells, (dins qualche vileta que sabèm), sían porqués y se cuydin mes d'els seus porchs que de sa casa de la vila.

***

Recomanám à n'es Batle de Ciutat un recó brut qu'hey ha en es carré de Odon Colon ahont els veynats hey tiran sa llexivada y aygos brutes que tenen, y axò heu fan ara de bell de dia y quant mes persones decents en passen per allà.

***

També li recomanám aquella filera de clots fets pe ses potades des cavalls des carrilés qu'hey ha devora s'hort del Rey; clots que sòlen está sempre plens d'aygos de bones olós fabricades dins ses perfumeries de ses panxes d'es cavalls, y que forman ses delicies de ses moltes señoretas que per allà en passen à tota hora.

***

Algunes señoretas se queixan de que per elles encara no es s'estiu y tenen rahó de sòbres perque no pòden obrí es balcones ni ses finestres sense tení qui les mir y escudriñ dins ca-séua, desde un punt que les domina, per mèdi de gemelos ó trompes de mirá lloñy.

Y no creguen que sian atlots, y que axò puga passá per allotada, perqu'els qui passen el temps amb tan innocent diversió tenen ja molt de pel pe sa cara.

¡Oh, benehides persianes per qui les té à sa séua disposició!

COVERBOS.

Se conta qu'à un poblet de Mallorca una vegada tengueren noticia del señó Governadó de sa Provincia que dins poch dies hey aniria à ferlos una visita. El señó Batle y Ajuntament com eran un poch curtets de gambals, resolgueren anà à consultá es cas à un sabaté *remendon* que vivia en aquella vileta; y com havia servit en temps de sa guerra de s'Independència sabia es modo y manera de rèbre els personatjes d'*alto-rango*. Consultat que fonch, resolgueren qu'ell daria es cap devant servint com à *Mestre de cerimonies*; y que tots els demés, (es dí, el señó Batle y compañía,) farían puntualment, tot lo que veurían fé à aquest que los servia d'*introductó*.

Vengué es dia que 'l señó Governadó s'hi entregá; y posá à ca un amich seu molt rich qu'habitava à aquella vila. En seguida (ja 'u crech) hauriau vist tota aquella corporació en massa presidida per l'Alcalde; y devant de tots, es sabaté; qu'anavan à ferli visita.

Arribats que foren, es sabaté entrá devant y tots el se miravan relligiosament y sense pipetlletjá per fé lo qu'ell faria en aquells moments.

Quant el señó *remendon* posá pèu dins sa sala ahont estava el señó Governadó, s'estora de s'estorinat estava un poch alta; y com no heu avisá es vestit, se trava; y pegá amb sos morros fins en terra. Apenes hagueren vist aquella acció els qui venian derrera, quant un à un tots pegaren de morros.

Es Governadó se diu que feu provisió de riayes per tot l'any.

***

Una atlota foravilera se va llogá per criada à una casa de Ciutat ahont hey havia sa señora qu'era molt cridadora. Com aquellà foravilera no tenia es gust molt fi, y per altre banda havia de esta à sa cuyna, sa señora li tenia manat qu'antes de trèure sa sopa à sa taula li dugués es bròu à tastá per veure si estava bé de gust. Un día se presentá à sa señora amb un cuyeròt plé de bròu quant aquesta estava mudada per rebre no sé quina visita. Fos qu'estás retgirada sa pobre criada, fos que no 'n sabés més, lo cèrt es, que tot es bròu li tirá demunt sa ròba.

Aquella señora que tenia tant de mal gèni, se posá à reñarlè d'un mòdo espantós, pero aquella foravilera amb una candidés propia d'aquesta gent, digué:

—¡Vol que li diga, señora, que no té rahó!

—¡¡No!! ¿y porque?

—Perque si es vé que jo li he escampat es bròu demunt, es bròu es de vosté y no 's méu; y jo sempre he sentit dí, que totes ses coses cridan son amo. ¡Je-

sus! ¡el señó Vicari sap que no'm va fé un sermó ho sobre axò!

—¡Ah! ja 'u veitx (va dí sa señora amb un to satírich y ecsallat) jo he cri-dat es bròu ¿no's veritat?

Aquí sa criada per acabá de compòndre es cuadro, respongué:

—¡Ja's de rahó!

***

Un llauradó molt grolé y poch ma-nós prengué ses viñes d'un señó per llaurarlès no sé per quin prèu; pero amb sa condició que les havia de posá bé. Ell contestá que les posaria lo milló que sabria y añadí:

—Les posaré com si fossen méues.

Aná a llaurá ses viñes, y heu posá lo mes brut que vos puguen fé contes, en tant, qu'es señó el citá a verbal p' els perjudicis que li havia donats.

Es llauradó se presentá en es verbal mes fresch qu' una cama-rotja, y digué: qu'havia posades ses viñes lo milló que sabía, y que si creyan lo contrari, que anassen a mirá ses séues. Efectivament hey anareu; y estaren molt més mala-ment que ses des señó. Es llauradó goñá es verbal y deya:

—Un'altre vegada mirau amb qui vos posau, puis ningú pòt dá lo que no té.

Y tenia rahó. (Historich.)

***

Se conta qu'un pagés d'aquells que tenen es ventre elastich, s'en va havé d'aná a Ciutat no sé per quines feynes. Sa séua dona li doná dues sobrassades perque les regalás a una amiga séua que havian estades plegades alguns anys al Hospitalet per dides.

Arribá es pagés a sa porta de Ciutat y sense fe cap cerimonia amb ses sobras-sades demunt es bras s'en entrava per endins.

Es dependents de sa porta el cridaren y digueren:

—Germá: no podeu entrá aquestes sobrassades sense pagá es dret.

—¡Ja hey anám errats! (va dí ell).

—No som bromes.

—¿Que volen posá de messions que les entraré sense pagá dret?

—Una pesseta.

—Ja's está fet.

Aquells dependents se posaren a mi-rarló a veure que faria; y ell se tregué un cantell de pa negre com un gipó, y un trinxelòt com una faus, y asseguent-sé demunt sa barandilla d'es vall, amb un instant, a pa y sobrassades, los doná vel. *Axi los ensabonan.*

***

Un señó doná una moneda a un frare, y aquest agrahit li contestá:

—Mil gracies, señó, acabau de trèure un'ánima del Purgatori.

Va aná es señó donant més monedes y a cada una es frare li repetia lo mateix.

—Estau cèrt de que totes aquestes ánimes han sortit ja del Purgatori (di-gué es señó.)

—Segú; a n'el Cèl son totes.

—Ydò, ara, tornaumé es doblés que del Cèl ja no les enjagarán.

Y amb una grapada los hi prengué tots.

***

Embargaren a un pobre missé sense plets, y un d'ets escrivents va dí:

—En aquesta casa no hey ha res, ¿com devia tení tants pochs efectes el señó missé?

—¿Com havia de tení efectes si no tenia causes? (contestá un segon.)

EPIGRAMES.

¿Que va bé, na Bèt Maria?

(Axò es metge ho preguntá

Al séu marit, quant venia

Per son entèrro avisá.)

—Rès té, de lo qu'ha tengut.

—¿No 'us vaitx dí qu'es curaria?

—Si. Un pòch de pòls que tenia

'Vuy dematí l'ha perdut.

—

Sa sògra d'En Pèp Palat,

Dóna sa més mal sofrida,

D'un panxó de carn rostida

Va saltá a l'Eternidat.

Quant son gènre hagué pagat

Els gastos des funeral,

Deya amb un plant sens igual:

—¡Qu'estich de desconsolat!

—

Un soldat molt pretendent

De parlá bé breveljava,

Y d'assistent sempre estava

Amb curas de reigiment.

Un día fonch enjagat,

Y digué a un amich séu:

—¡Ja no tench cura, amich méu!!

—¿Es metge creus? ¡Insensat!!

—

Un patan se passetjava

Amb son amo y un Prió,

Y amb gran veneració

L'amo de Pare el tractava.

—Dich vè com m'he de morí

(Digué 's patan) que fins are,

Aquest que vos li deys pare

Pensava qu'era fadri.

MESTRE GRINOS.

CRIDA.

Aquells pagesos y ciutadans y tota casta de gent qu'haja d'aná a Barcelona y en essé allá vulga comprarsé un capell ó una gorra ó un barret ó qualsevòl cosa de dú a n'es cap, que vaja a la Hambla de Canaletas, cantonada des carré de Tallers, y allá hey trobará sa tenda de Don Miguel Palau, ahont s'en hi vénen de bòn y de tota casta.

PORROS-FEYES.

SOLUCIONS A LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Per puntós cap com jò.

SEMBLANSES.—1. En que son verd.

2. En que tenen plàcl.

3. Amb so color.

4. En que n'hi ha de piñòl agre.

XARADA.—Ca-di-ra.

CAVILACIÓ.—Bissallach.

FUGA.—Si conegues el malbat

De les virtuts l'excelència

Per pura contentència

Se faria un homò honrat.

ENDEVINAYA.—Un escopidó.

GEROGLIFICH.

× × DIT × DIT ×

ECSEMÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla una parra a un bòu?

2. ¿Y sa primavera a un pa estantís?

3. ¿Y una campana a una mòla de molí?

4. ¿Y es ceps de viña a ses families de Felanitx?

MESTRE GRINOS.

TRIANGUL DE PARAULES.

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

Ompli aquests pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª rotxa, un llinatge mallorquí; sa 2.ª, lo qu'hey ha Palacío; sa 3.ª, lo que fas a un trós de sobrassada; sa 4.ª, lo que jò me don; y sa 5.ª, una lletra.

ECSEMÉ.

XARADA

Ma primera es una lletra

De s'idioma castellá;

Sa segona es un bòn arbre

Que per moltes parts hey ha;

Ma tercera es una nòta

Que diu que bé saps cantá;

Y es tot es un nin hermós

Qu'a vegades sòl matá.

UN CABALLERO ANDANTE.

CAVILACIÓ.

SEN GALTA

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

ELL.

FUGA DE VOCALS.

. n J.. n m..ls d' h..st..s m'..nv..

Y j.. b.. l..s v..y tr..ct..

¡..ll n.. h.. v..l p..r s'..l gr..

Q'..n t.. q..nt s'..n h..n d'..n..!

ENDEVINAYA.

No som cap arbre y tench fuya,

Fas fruyt y no estich sembrat,

Y som tan poch delicat

Qu'es ca-méua ahontsevuya.

MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som oius.)

5 JUNIOL DE 1884

Estampa d'En Pere J. Gelabert.